

CUKROWNICTWO W GALICJI

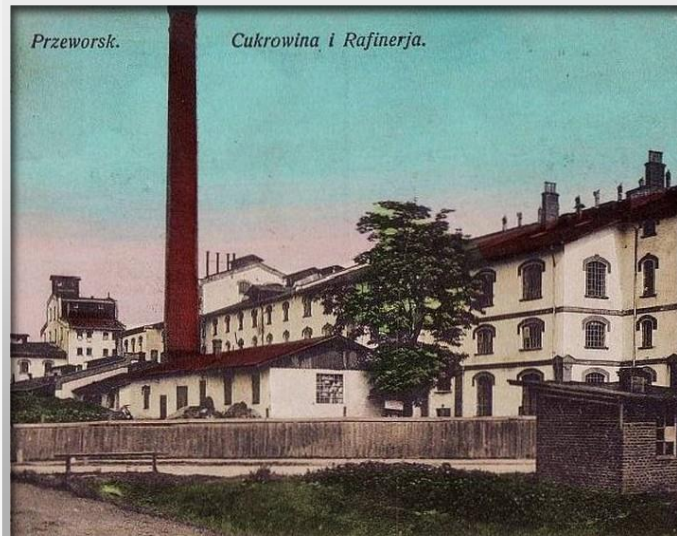
Volodymyr KLAPCZUK¹, Lesia POLOVA^{2*}

¹ Uniwersytet Przykarpacki, Fakultet turystyki, Katedra hotelowej-restauracyjnej i zdrojowej sprawy, m. Ivano-Frankivsk

WSTĘP:

Próby otrzymania cukru z rozmaitego surowca rozpoczęły się na początku XIX st. i tylko w 1820-ych r.r. przystąpiły do otrzymania cukru buraczkowego. 1823 r. T. Mrozovecki w Puznykach (Stanisławska okolica) założył cukrownię, która trzy lata później została przeniesiona do Sokoływki w okolicach Berezana.

Przez krótki czas powstały jeszcze cztery cukrownie. 1829 r. zaczęto cukrownictwo we w. Vilszanyca Zolocivskiej okolicy, która była przewidziana na przerob 1280000 litrów buraków. Cukrownia w Zbarazu (założona 1830-1833 pp. hrabią F. Potockim) rozmieszczała się w dolnej części Zbarazskiego zamku. W Kryvczyczach obok Lwowa, że należały A. Nykorovyczu, 1833 r. cukrownię założył Francuz Dupo.

WYNIKI:

W ogóle, w ciągu 1830-1845 rr. w Galicji działały 18 cukrowni, które co roku produkowały od 20 tys. c (1831-1835 rr.) do - 200 tys. c. (1849 r.) cukru. W ogóle, w ciągu 1831-1849 rr. wyprodukowano blisko 1,5 mln c.

1845 r. z istniejących 18 cukrowni pozostało w działaniu tylko 10. Przyczynami też było odwołanie panowania (brak siły roboczej), straszny głód i dżuma 1847 r. (zginęło 20% ludności wiejskiej), wprowadzenie i zwiększenie w 1850 r. akcyzie na cukier.

WNIOSKI:

Zarówno w okresie kryzysu, jak i późniejszej depresji nastąpił spadek produkcji cukru rafinowanego na rzecz cukru granulowanego. W latach 1928-1938 produkcja cukru rafinowanego wynosiła średnio 58,8% sezonu 1928/1929. W ostatnich dziesięciu latach przedwojennych produkowano rocznie 202 000 ton cukru, w tym 120 tys. ton cukru granulowanego. W latach 1930-1938 związek akcyjny uzyskał ponad 4.384 tys. zł zysku netto, z czego w sezonie 1933/1934 - 41%.

